

Voi cânta Domnului toată viața mea

Într-o stațiune climaterică, două doamne făceau împreună o plimbare. Ele discutau despre căile minunate pe care merge Dumnezeu cu unii oameni ca să-i atragă la El.

Treptat au ajuns pe o culme de pe care li se oferea o priveliște minunată peste întinsul ținut muntos. Pajiștile întinse din văi și de pe versanți erau întrerupte variat de arboreți de foioase și de brad și ici și colo însuflețite de ferme individuale. Ogoarele dădeau la iveală culori splendide, fiecare după semănătura sa, spicele pline ale câmpurilor luxuriante de cereale se aplecau în vântul ușor și sus, în ținutul văzduhurilor, ciocârlia se bucură din plin, cât o ține gura, de cântecul ei pentru Creatorul lumilor. Soarele care scăpăta saluta câmpia cu roșul ei auriu și făcea ca feluritele forme ale lanțurilor muntoase îndepărtate să iasă puternic în relief.

Turistele s-au așezat pentru odihnă pe o bancă și au savurat, tăcând, priveliștea splendidă.

După o vreme, doamna dr. Berthold a luat din poșeta ei o Biblie mică și s-a adresat însoțitoarei ei cu întrebarea:

„Vă convine dacă citesc tare Psalmul 104?”

„Sigur”, a răspuns cea întrebată, „acest psalm își are locul așa de bine în această atmosferă. Cum știe poetul să slăvească în el gloria și puterea Creatorului!”

Doamna dr. Berthold a dat din cap în semn de încuviințare. După o oarecare reflecție, ea a deschis cartea și a citit. Versetul al 33-lea l-a reluat:

„Voi cânta DOMNULUI toată viața mea, voi cânta psalmi Dumnezeului meu cât voi fi.”

După o pauză a continuat:

„Acestui cântat aș dori și eu să mă alătur, atât timp cât trăiesc, căci îndurarea lui Dumnezeu a fost mare peste mine. A durat ani până când a putut să mă mântuiască de multele mele păcate. Dacă vă interesează, aș putea să vă povestesc, spre gloria Dumnezeului nostru, cum m-a biruit dragostea Sa după opt ani de căutare răbdătoare.”

Doamna Jacobi a fost de acord cu plăcere și doamna dr. Berthold a început:

„Mama mea a devenit văduvă când eu aveam douăzeci de ani. Fratele meu mai mare trăia căsătorit în K.; fratele mai mic mergea la școală și la cincisprezece ani a devenit proprietatea Domnului. Prin schimbarea surprinzător de hotărâtă a mentalității acestui frate mai tânăr al meu, creștinismul a găsit o anumită intrare în micul cerc al familiei noastre. Fratele meu a făcut rost de un calendar creștin și scrieri de același fel, pe care, începând de atunci, le-am citit împreună la masă. În afară de acestea fusese procurată o carte de rugăciuni. Astfel se face că mama și eu ne-am considerat în curând oameni evlavioși, cărora li se cuvine cerul. Nu am fost niciodată foarte atrasă de biserică. Și nici nu-mi făceam probleme de conștiință pentru că mergeam ocazional la femeia care ghicea în cărți, așa cum o făceau multe dintre cunoștințele mele. Nu eram deloc conștientă că ghicitul este un mare păcat și idolatrie și că astfel omul se expune complet constrângerii lui satan, din ale cărui lanțuri, pentru a se elibera iarăși, este nevoie de o putere divină.

Astfel au trecut ani. Cu timpul s-a petrecut o anumită schimbare cu mine. Am ajuns să aștept cu dor revistele creștine și doream din inimă să fiu iubită și acceptată de bunul Păstor. Am luat cu adevărat în serios această problemă în rugăciunile mele și uneori venea peste mine un

adevărat sentiment de fericire. În această stare a inimii am simțit nevoia să-L rog pe Dumnezeu pentru putere, ca să pot să întâmpin cu dragoste și tăcere durițările pe care le aveam de îndurat din partea mamei, ca urmare a neînțelegerii reciproce aproape zilnice. Dumnezeu m-a ascultat și în aceasta, și anume, prin următorul vis:

„Mama mea și eu ședeam în grădina noastră, care se termina cu zidul unei ruine de castel, ocupate cu un lucru de mână. Când mi-am lăsat pentru o clipă mâinile să se odihnească și am privit în sus, am văzut-o dincolo de zid pe bunica mea credincioasă, plecată acasă. Nu spunea nimic, dar mă privea cu o asemenea față plăcută, transfigurată, ca și când voia să-mi aducă salutul Mântuitorului ca răspuns la rugăciunile mele. M-am trezit într-o asemenea beție de fericire, încât în noaptea aceea n-am mai dormit deloc. Viziunea m-a făcut într-adevăr capabilă să port cu dragoste și răbdare neplăcerile recurente. Acum eram ferm convinsă că Domnul mă acceptase ca pe copilul Său. La momentul respectiv eram logodită. Dar pe vremea aceea, logodnicul meu se afla atât de departe de creștinism, încât cunoștii și prietenii mă sfătuiau să rup relația, deoarece drumurile noastre se vor despărți prea tare. Dar pe lângă aceasta, eu însămi nu eram deloc o creștină adevărată. Despre o naștere din nou nu putea fi vorba la mine. Cuvântul Domnului, în conversația Sa nocturnă cu Nicodim: „Adevărat, adevărat îți spun: Dacă cineva nu este născut din nou, nu poate vedea Împărăția lui Dumnezeu” (Ioan 3.3), îmi era complet necunoscut, atât după text, cât și după semnificație. Nu aveam nici cunoașterea, nici iertarea păcatelor.

A trecut o vreme. Atunci, o boală grea m-a doborât pentru mai multe săptămâni. Într-o zi, rudele și prietenii mei stăteau în jurul patului și așteptau sfârșitul meu. Aceasta mi-a devenit îngrozitor de limpede când m-am trezit brusc din somnolență. Gândul că trebuie să trec dincolo, în veșnicie, m-a umplut cu teamă și spaimă. O senzație înfiorătoare de frig a pus stăpânire pe mine. Dumnezeu m-a făcut să văd dintr-odată, în lumina Sa, tot lanțul lung de păcate al vieții mele și am devenit conștientă că astfel nu puteam să mă întâlnesc cu un Dumnezeu sfânt.

„Cine ar putea sta în picioare, Doamne?” [Psalmul 130.3] îmi venea mereu pe buzele tremurânde. Cucernicia mea s-a topit ca zăpada în fața soarelui. Religiozitatea mea nu devenise niciodată primejdioasă pentru satan. Frumoasele sentimente religioase, dimpotrivă, îi sunt chiar un ajutor binevenit ca să piardă un suflet. Dar pentru salvarea din lanțurile sale este necesar cu totul altceva. Pentru aceasta este nevoie de putere divină și har divin. Și Dumnezeu s-a îndurat de mine. În chinul meu sufletesc de nedescris și în slăbiciunea trupească, Biruitorul morții îmi stătea alături în dragostea Sa îndurătoare și mi-a dirijat privirile desperate spre cruce. Atunci am găsit iertare, odihnă și pace prin credință. Cât de minunate sunt din ceasul acela pentru mine cuvintele cântării:

Sufletu-mi se odihnește,
Pe Miel veșnic adorând.
Toate-ale mele păcate
Le-a spălat sângele-I sfânt

Loc de-odihnă! Pace dulce
Umple sufletu-mi acum.
Unde Cel Sfânt Se-odihnește,
M-odihnesc și eu deplin.

Pot să mai adaug, slavă Domnului!, că iubitul meu soț s-a recunoscut atunci și el ca păcătos și căuta iertarea vinei sale și a găsit-o prin credința copilărească în jertfa de pe Golgota, făcută o dată pentru totdeauna. Acum mergem deja de douăzeci de ani împreună pe această cale privilegiată, prin lumea plină de ispite, și ne străduim s-o arătăm și altora, care merg înapoi și

Voi cânta Domnului toată viața mea – Autor necunoscut

Samenkörner (Neue Folge 26) 1932

Încolo împovărați de vină și nemulțumiți. Noi suntem fericiți în El, care ne-a spăla de păcate pentru totdeauna în sângele Său.

Între timp, soarele dispăruse în spatele munților. Ceața ușoară își țesea haina în jurul câmpului și a pădurii și îndemna la întoarcere.

H. P.

Titlul original: „Singen will ich Jehova mein Leben lang”
din *Samenkörner (Neue Folge 26) 1932*